

Sag C-710/23**Sammendrag af anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 98, stk. 1, i Domstolens procesreglement****Dato for indlevering:**

22. november 2023

Forelæggende ret:

Nejvyšší správní soud (Tjekkiet)

Afgørelse af:

1. november 2023

Sagsøger:

Mgr. L.H.

Sagsøgt:

Ministerstvo zdravotnictví (sundhedsministeriet)

Hovedsagens genstand

Hovedsagen vedrører en kassationsanke, der er indgivet af Ministerstvo zdravotnictví (sundhedsministeriet, Den Tjekkiske Republik) (herefter »modparten«) til prøvelse af dom afsagt af Městský soud v Praze (byret i Prag, Den Tjekkiske Republik) (herefter »byretten«), hvormed modpartens afgørelse samt afgørelsen, der var truffet af ministr zdravotnictví (sundhedsministeren, Den Tjekkiske Republik) blev annulleret, idet afgørelserne vedrørte retten til udlevering af oplysninger, som sagsøger påberåbte sig.

Genstand og retsgrundlag for anmodningen om præjudiciel afgørelse

Anmodning om præjudiciel afgørelse i henhold til artikel 267 TEUF vedrører spørgsmålet om, hvorvidt en udlevering af oplysninger om en juridisk persons virksomhed, der også omfatter oplysninger om en fysisk person, udgør behandling af personoplysninger om juridiske personer alene, eller også personoplysninger om fysiske personer, samt hvorvidt en udlevering af disse oplysninger, forudsat at vedkommende udlevering af oplysninger også omfatter behandling af

personoplysninger af fysiske personer, kan gøres betinget af, at der opfyldes krav, der går ud over rammerne af Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse) (EUT 2016, L 119, s. 1, herefter »databeskyttelsesforordningen«).

Præjudicielle spørgsmål

1) Skal udlevering af navn, fornavn, underskrift og kontaktoplysninger til en fysisk person, der er medlem af en bestyrelse eller repræsentant af en juridisk person, når udlevering sker alene med henblik på at identificere den (person, der er bemyndiget til at handle på vegne af vedkommende) juridiske person, anses som behandling af »personoplysninger« om en fysisk person, som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 1), og dermed anses for omfattet af databeskyttelsesforordningens anvendelsesområde?

2) Kan et administrativt organs anvendelse af en EU-retlig forordning, der finder umiddelbar anvendelse, navnlig databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c), eller, i givet fald, litra e), ved en national lovgivning, herunder fast retspraksis, gøres betinget af opfyldelsen af yderligere krav, der ikke fremgår af forordningens ordlyd, men som faktisk udvider den registreredes retsbeskyttelsesniveau, og navnlig et krav, der består i en pligt, der påhviler det offentlige organ, til på forhånd at orientere den registrerede om, at der er indgivet en anmodning om at udlevere dennes personoplysninger til tredjeperson?

Anførte EU-retlige forskrifter

Europa-Parlamentets og Rådets forordning (EU) 2016/679 af 27. april 2016 om beskyttelse af fysiske personer i forbindelse med behandling af personoplysninger og om fri udveksling af sådanne oplysninger og om ophævelse af direktiv 95/46/EF (generel forordning om databeskyttelse), herefter »databeskyttelsesforordningen«, 14. betragtning, andet punktum, artikel 4, nr. 1), artikel 6, stk. 1, litra a), c) og e)

Anførte nationale forskrifter

Zákon č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (lov nr. 106/1999 om fri adgang til oplysninger) (herefter »lov nr. 106/99«), § 2, stk. 1 (forpligtede enheder), § 3 (pligt til at udlevere oplysninger).

§ 8a, stk. 1, lyder: »Den forpligtede enhed udleverer oplysninger om en persons privatliv, handlinger og aktiviteter af personlig karakter, der bærer præg af personens identitet, samt kendetegntegn, der gør personen identificérbar, og tillige

også personoplysninger, udelukkende med respekt for og i overensstemmelse med bestemmelser om retsbeskyttelse af disse oplysninger«.

§ 8a, stk. 2, lyder: »Den forpligtede enhed udleverer personoplysninger om en offentlig person, en tjenestemand eller en ansat ved det offentlige, der kan henføres til deres offentlige virke eller tjeneste, eller deres embede eller stilling«.

Kort fremstilling af de faktiske omstændigheder og retsforhandlingerne i sagen samt parternes anbringende

- 1 Sagsøger anmodede modparten, der er den forpligtede enhed, om udlevering af følgende oplysninger i henhold til lov nr. 106/99: i) kontrakter vedrørende salg af tester til verificering af forekomst af smitte med SARS-CoV-2 hos den testede person, der er indgået af den forpligtede enhed, og ii) en attest af varen (testen), som den forpligtede blev udstedt, til dokumentation for, at varen er godkendt til brug på EU-området, eventuelt på Den Tjekkiske Republiks område, med henblik på verificering af forekomst af smitte med SARS-CoV-2 hos den testede. Sagsøger anmodede om udlevering af oplysningerne med hensyn til identifikation og underskrift af de personer, der udstedte de respektive attester.
- 2 Modparten besluttede at meddele delvis afslag på anmodningen. Modparten udleverede til sagsøger de attester, der var anmodet om, men overstregede og gjorde derved ulæselige personoplysningerne om den (fysiske) person, der havde underskrevet attesterne på vegne af den juridiske person. Følgende oplysninger blev overstreget: navn, efternavn, underskrift, stilling hos vedkommende juridiske person, og i relation til nogle attester også kontaktoplysninger som e-mailadresser, telefonnumre og i nogle tilfælde også adresser af hjemmesider af det selskab, der havde udstedt attesten (herefter »overstregede oplysninger«). De omhandlede data blev overstreget af hensyn til beskyttelsen af personoplysninger om de fysiske personer, der var angivet i de pågældende attester som personer, der handlede på vegne af vedkommende juridiske personer.
- 3 Sagsøger klagede over den ovennævnte afgørelse til sundhedsministeren, der ved afgørelse af 15. september 2020 stadfæstede modpartens afgørelse.
- 4 Byretten annullerede både modpartens afgørelse og sundhedsministerens afgørelse. Byretten anførte, at de overstregede oplysninger var personoplysninger som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 1), der gjorde det muligt at identificere en fysisk person i denne bestemmelses forstand, men gav modparten ikke medhold i, at der ikke forelå nogen af grundlag til lovlig behandling af de registrerede personoplysninger, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1. Retten tog i betragtning, at de offentlige organer ikke forsøgte at kontakte de berørte registrerede angående udleveringen af deres personoplysninger til sagsøger. I den sammenhæng henviste retten til den forelæggende rets praksis angående udlevering af oplysninger i henhold til lov nr. 106/99, hvor der blev fastslået, at i) de administrative organer er forpligtede til uden unødigt ophold at orientere den registrerede om, at det

administrative organ agter at udlevere oplysninger om den registrerede til tredjeperson, og at ii) de potentielt berørte personer har ret til at udtale sig om en sådan udlevering af oplysninger. Den forpligtede enhed bør tage hensyn til de potentielt berørte personers holdning og drage konklusioner af denne holdning, som har indflydelse på det videre forløb.

- 5 Byretten anførte desuden, at modparten støttede den ovennævnte konklusion om manglende grundlag for lovlig behandling på utilstrækkelige oplysninger om faktiske omstændigheder. Det var rettens opfattelse, at de administrative organers afslag på sagsøgers anmodning om udlevering af de omhandlede oplysninger kan udgøre en formel sagsbehandlingsfejl, der kan have betydning for lovligheden af de af organerne truffne afgørelser. Desuden undlod modparten at partshøre nogen af de registrerede, hvis personoplysninger modparten nægtede at udlevere, om den påtænkte udlevering til sagsøger, og kunne dermed ikke indhente samtykker fra de berørte enheder til en sådan udlevering i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a); modparten undlod samtidig at tilkende disse personer status som part i sagen i henhold til § 27, stk. 2, i správní řád (den tjekkiske forvaltningslov).
- 6 Modparten har bestridt byrettens holdning, hvorefter de registrerede skal være parter i en national administrativ procedure. Det er modpartens opfattelse, at et administrativt organ kan orientere den registrerede, hvis det administrative organ finder det passende, men den registrerede ikke dermed bliver part i sagen, der behandles af det administrative organ, heller ikke kan deltage i sagen på en anden måde end direkte deltagelse. Modparten har gjort gældende, at et administrativt organs beslutning om at afstå fra at orientere den registrerede, dermed ikke kan udgøre en formel mangel ved organets afgørelse.
- 7 Modparten har i den forbindelse desuden gjort gældende, at de registrerede i nærværende sag (dvs. fysiske personer, hvis data blev overstreget på attesterne), driver virksomhed på Folkerepublikken Kinas og Det Forenede Storbritannien og Nordirlands territorium, hvor de juridiske personer, der udstedte attesterne, var registrerede, og at modparten ikke var i besiddelse af kontaktoplysningerne til disse fysiske personer. Ifølge modparten er kravet om at orientere disse personer dermed praktisk umuligt at opfylde. Skulle de registrerede fysiske personer oven i købet være parter i sagen om udlevering af personoplysninger, uanset om udleveringen sker direkte eller på en anden måde, ville det umiddelbart betyde, at det administrative organ ville være forpligtet til at meddele disse personer den påklagede afgørelse, hvilket er praktisk umuligt, idet der mangler oplysninger om deres bopælsadresser i udlandet.
- 8 Sagsøger har gjort gældende, at den ikke anså de overstregede oplysninger om den fysiske person, der handlede på vegne af en juridisk person, som personoplysninger om den fysiske person. Sagsøger har i den forbindelse henvist til 14. betragtning til databeskyttelsesforordningen, hvorefter »behandling af personoplysninger, der vedrører juridiske personer« er undtaget fra denne forordnings anvendelsesområde. Den omstændighed, at en fysisk person, der er

bemyndiget til at handle på vegne af en juridisk person og på dennes vegne underskriver en attest, ikke kan anses som denne fysiske persons aktivitet af personlig karakter, der bærer præg af personens identitet.

Kortfattet fremstilling af begrundelsen for forelæggelsen og analyse af de præjudicielle spørgsmål

- 9 Med det første præjudicielle spørgsmål ønskes nærmere bestemt en afgrænsning af begrebet »personoplysninger om fysiske personer«, dvs. personoplysninger om de registrerede, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 1), som denne forordning finder anvendelse på, forudsat at de øvrige betingelser er opfyldt, over for begrebet »personoplysninger, der vedrører juridiske personer«, der er undtaget fra forordningens anvendelsesområde, jf. 14. betragtning til databeskyttelsesforordningen. Hensigten bag den omhandlede anmodning om udlevering af oplysninger var ikke adgang til en fysisk persons data, men alene kontrol af virksomhed, der var udøvet af en juridisk person, som vedkommende fysiske person handlede på vegne af.
- 10 Den forelæggende ret har anført, at det under hensyntagen til rationalet og formålet med en anmodning om udlevering af oplysninger og arten af de i nærværende sag videregivne oplysninger, kan antages, at de overstregede data vedrører den juridiske person. I så fald ville en sådan situation ikke være omfattet af databeskyttelsesforordningens materielle anvendelsesområde, idet der kun var anmodet om oplysninger, der vedrører en juridisk person, og anmodningen angik alene udlevering af oplysninger angående den juridiske persons virksomhed. Det må være en logisk konklusion, at navn, efternavn og stilling, der varetages af vedkommende fysisk person, der er bemyndiget til at handle på vegne af den juridiske person, dermed skal anses som »kontaktoplysninger« til en juridisk person som omhandlet i andet punktum i 14. betragtning til databeskyttelsesforordningen.
- 11 Den forelæggende ret har dog samtidig været opmærksom på følgende omstændigheder:
- 12 For det første er det i Domstolens praksis konsekvent understreget, at databeskyttelsesforordningens grundlæggende formål er at sikre en effektiv og fuldstændig beskyttelse af fysiske personers grundlæggende rettigheder og frihedsrettigheder, især retten til privatlivets fred, i forbindelse med behandling af personoplysninger¹. Derfor skal databeskyttelsesforordningens nøglebegreber som for eksempel »personoplysninger«, »behandling«, »dataansvarlig« defineres meget bredt². Der skal tillige nævnes dom af 20. december 2015, Nowak³, hvor

¹ Jf. dom af 13.5.2014, Google Spain og Google, C-131/12, EU:C:2014:317, præmis 53 (herefter »Google-dommen«), også af 27.9.2017, Puškár, C-73/16, EU:C:2017:725, præmis 38.

² Jf. Google-dommen, præmis 34, også af 3.6.2018, Wirtschaftsakademie Schleswig-Holstein, C-210/16, EU:C:2018:388, præmis 28.

Domstolen fandt, at en skriftlig besvarelse, som en deltager har givet i forbindelse med en faglig prøve, og eksaminators eventuelle rettelser og kommentarer til denne besvarelse, også udgør »personoplysninger«. Det fremgår således tydeligt, at begrebet »personoplysninger« fortolkes meget bredt, når databeskyttelsesforordningens anvendelsesområde skal fastsættes.

- 13 For det andet, selv om andet punktum i 14. betragtning til databeskyttelsesforordningen tilsyneladende afgrænser forordningens anvendelsesområde på en negativ måde, især i lyset af databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 1), er den nævnte 14. betragtning ikke blevet inddraget hverken ved afgrænsningen af det materielle anvendelsesområde i databeskyttelsesforordningens artikel 2, eller i de i artikel 4 angivne definitioner, eller i denne forordnings øvrige (retligt bindende) bestemmelser. Af Domstolens faste praksis fremgår i øvrigt, at betragtninger til Unionens retsakter kan præcisere en bestemt fortolkning af en gældende bestemmelse i en bestemt lovgivning, eller udgøre en vejledende rettesnor for fortolkning, men de har ikke egen normativ værdi. De udgør ikke retligt bindende bestemmelser, der kan anvendes selvstændigt⁴.
- 14 For det tredje synes Domstolen at have fastslået i dom af 9. marts 2017 Salvatore Manni-sagen⁵, at oplysninger vedrørende identificerede eller identificerbare fysiske personer, der stammer fra handels- og selskabsregistre, udgør »personoplysninger« som omhandlet i de tidligere gældende bestemmelser (dagældende direktiv 95/46/EF, herefter »direktiv 95/46«). Den citerede sags kontekst med hensyn til både faktiske og juridiske omstændigheder var dog anderledes.
- 15 For det fjerde trådte databeskyttelsesforordningen i kraft efter afsigelsen af Manni-dommen, idet 14. betragtning til forordningen udelukkede/bekræftede udelukkelsen af behandling af personoplysninger, der vedrører juridiske personer, fra denne forordnings anvendelsesområde. På den måde blev den negative afgrænsning skabt, der ikke var så tydeligt tilkendegivet i betragtningerne til direktiv 95/46, og dermed var den ikke til stede, når der skulle træffes afgørelse i Manni-sagen. 14. betragtning kan også anses som udtryk for EU-lovgivers hensigt om et snævre end før omfang af beskyttelsen med databeskyttelsesforordningen. Der opstår dog i den sammenhæng et spørgsmål om, i hvilken grad den aktuelle regulering i databeskyttelsesforordningen med hensyn til den konkrete problemstilling skal være identisk med reguleringen i det tidligere direktiv 95/46.

³ C-434/16, EU:C:2017:994, præmis 62.

⁴ Jf. eksempelvis dom af 12.7.2005, Alliance for Natural Health m. fl., C-154/04 og C-155/04, EU:C:2005:449, præmis 91, 92, af 21.12.2011, Ziolkowski og Szeja, C-424/10 og C-425/10, EU:C:2011:866, præmis 42, 43, eller af 25.7.2012, Confédération paysanne m. fl., C-528/16, EU:C:2018:583, præmis 44–46, 51.

⁵ C-398/15, EU:C:2017:197, præmis 34 (herefter »Manni-dommen«).

- 16 For det femte, selv om »personoplysninger, der vedrører juridiske personer« de facto skulle udgøre en undtagelse, der er indført ved hjælp af fortolkning, og som tilsyneladende skulle tages i betragtning i forbindelse med en fortolkning a contrario af databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 1), så findes der Domstolens faste praksis, hvor der er lagt vægt på en streng og indsnævrende fortolkning af samtlige undtagelser fra anvendelsen af databeskyttelsesforordningen, især med hensyn til fortolkningen af databeskyttelsesforordningens artikel 2, stk. 2⁶.
- 17 I lyset af de ovennævnte overvejelser er den forelæggende ret fortsat af den opfattelse, at oplysninger om en juridisk persons repræsentant snarere er personoplysninger vedrørende en juridisk person, og ikke personoplysninger om en fysisk person, der repræsenterer den juridiske person, selv om den forelæggende ret må indrømme, at fortolkningen af EU-lovgivning med hensyn til denne problemstilling giver anledning til tvivl. Desuden kan en besvarelse af det forelagte præjudicielle spørgsmål have en væsentlig betydning, der rækker ud over tvisten i nærværende sag og det konkrete tilfælde af videregivelse af oplysninger, som for eksempel i relation til forskelligartede registre og optagelser af juridiske personer, der føres i medlemsstaterne, og den offentlige adgang til oplysninger om juridiske personer. Domstolen bør derfor fastsætte retningslinjer, der skal bidrage til en negativ afgrænsning af databeskyttelsesforordningens anvendelse med hensyn til oplysninger om juridiske personer, som ikke så sjældent udgør samtidig personoplysninger om fysiske personer, der enten handler på vegne af eller direkte deltager i disse juridiske personer.
- 18 Samlet set har den forelæggende ret konkluderet, at selv om den anerkender kravet om en effektiv beskyttelse af personoplysninger om fysiske personer, så er den samtidig af den opfattelse, at denne interesse ikke ensidigt og på en nærmest mekanisk måde bør veje tungere end en hvilken som helst anden berettiget interesse, som for eksempel åbenhed og offentlig adgang til oplysninger, der i henhold til den primære EU-ret anerkendes som grundlæggende og forfatningsmæssige værdier med hensyn til EU's institutioner (artikel 15, stk. 3, TEUF). Ifølge den forelæggende ret bør fortolkning af begreber, der er nævnt i databeskyttelsesforordningens artikel 4, ikke foretages abstrakt og uden tilknytning til konkrete omstændigheder og en konkret aktivitet, hvis formål er behandling af personoplysninger, men den skal foretages under hensyntagen til konteksten til og hensigten bag den konkrete behandling af personoplysninger, således som det er fastslået af Domstolen i dom af 29. juli 2019, Fashion ID GmbH⁷ med hensyn til definitionen af »den dataansvarlige« som omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 4, nr. 7. Den modsatte tilgang ville føre til

⁶ Jf. eksempelvis dom af 9.7.2020, Land Hessen, C-272/19, EU:C:2020:535, præmis 68, af 20.5.2003, Österreichischer Rundfunk m. fl., C-465/00, C-138/01 og C-139/01, EU:C:2003:294, præmis 39-47, af 22.6.2021, Latvijas Republikas Saeima (Strafpoint), C-439/19, EU:C:2021:504, præmis 61-72.

⁷ Jf. dom af 29.7.2019, Fashion ID, C-40/17, EU:C:2019:629, herefter »Fashion ID-dommen«.

databeskyttelsesforordningens fortolkningsmæssige enevælde, således at databeskyttelsesforordningens anvendelsesområde ville udvides til at omfatte en hvilken som helst mellemmenneskelig kommunikation, der af sagens natur består i udveksling af oplysninger, uanset hvad disse vedrører.

- 19 Hvis den ovennævnte tilgang til konkrete tilfælde af behandling af personoplysninger accepteres, bliver det i nærværende sag klart, at anmodningen om udlevering af oplysninger ikke havde til hensigt at få adgang til personoplysninger om fysiske personer, men alene gik ud på udlevering af oplysninger, der vedrørte juridiske personer. Oplysningerne om, hvem der er berettiget til at handle på vegne af en bestemt juridisk person, og hvem der har underskrevet attesterne på vedkommende juridiske persons vegne, er samtidig oplysninger om den bestemte juridiske person som omhandlet i 14. betragtning til databeskyttelsesforordningen, sammenholdt med forordningens artikel 4, nr. 1), hvis bestemmelsen fortolkes på en fornuftig måde og under hensyn til bestemmelsens kontekst.
- 20 Det andet præjudicielle spørgsmål vedrører en pligt, der påhviler de nationale administrative organer, til forud for en udlevering af oplysninger at rette henvendelse til de registrerede, som de oplysninger, der skal udleveres, vedrører, med henblik på at indhente hos de registrerede samtykke til udlevering af disse oplysninger, og eventuelt partshøre disse personer om den påtænkte udlevering.
- 21 Denne pligt fremgår af den forelæggende rets praksis på baggrund af lov nr. 106/99, dvs. fra tiden *forud for* vedtagelsen af databeskyttelsesforordningen. Efterfølgende blev databeskyttelsesforordningens vedkommende bestemmelser, først og fremmest artikel 6, de facto inkorporeret til den omhandlede nationale lov på den følgende måde:
- 22 § 8a, stk. 1, i lov nr. 106/99 gør en udlevering af personoplysninger om en fysisk person betinget af, at behandlingen af disse oplysninger sker i overensstemmelse med bestemmelser om beskyttelsen af disse oplysninger, dvs. på nuværende tidspunkt databeskyttelsesforordningen. I praksis betyder det, at det er en betingelse for, at en forpligtet enhed kan udlevere personoplysninger eller andre oplysninger om en persons privatliv, handlinger og aktiviteter af personlig karakter, at den behandling af personoplysninger, der udføres af den dataansvarlige enhed, må være i overensstemmelse med betingelserne for behandling af personoplysninger i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 6, og eventuelt med databeskyttelsesforordningens øvrige bestemmelser. Der skal dermed være et grundlag for lovlig behandling i henhold til databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a) – f) til stede. En undtagelse fra dette krav fremgår af § 8a, stk. 2, i lov nr. 106/99, der imidlertid ikke finder anvendelse i nærværende sag.
- 23 I henhold til den tidligere praksis fra de nationale domstole i forvaltningsretlige sager stilledes der et krav til en hvilken som helst behandling, herunder en anden behandling end omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a),

(behandling med den registreredes samtykke), der bestod i orientering af den registrerede om, at den dataansvarlige havde modtaget en anmodning om udlevering af personoplysninger, og om partshøring af den registrerede om den udlevering, der var anmodet om. Her er det på plads at understrege, at der i praksis ikke stilles krav om den registreredes »samtykke«, men alene om en orientering af den registrerede om den modtagne anmodning, og om at den registrerede »partshøres« herom. Dermed er proceduren, der skal følges i henhold til denne praksis, finder også anvendelse til situationer, der er omhandlet i databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra c) eller e), som kunne være relevante i nærværende sag, dvs. også til situationer, hvor intet samtykke fra den registrerede i henhold til databeskyttelsesforordningen er krævet.

- 24 I de tilfælde der ikke er omfattet af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, litra a), tilhører beslutning om at udlevere eller undlade at udlevere personoplysninger, der er blevet anmodet om, den dataansvarliges enekompetence og den dataansvarlige alene bærer ansvar for beslutningen. Det fremgår i princippet ikke af databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, (ligesom bestemmelsen ikke udelukker det), at den dataansvarlige tillige skal rette henvendelse til den registrerede, eventuelt orientere denne om, at den dataansvarlige agter at udlevere oplysninger om den registrerede til tredjeperson, og dermed indgå i en form for indledende dialog med den registrerede.
- 25 I forbindelse med fastsættelsen af denne pligt har den forelæggende ret taget udgangspunkt i de registreredes ret til selvbestemmelse om deres personoplysninger samt nødvendigheden af begrænsning af indgreb i de registreredes privatliv. Samme forudsætninger udgør et grundlag for fjerde betragtning til databeskyttelsesforordningen og den ovenfor nævnte praksis fra Domstolen angående databeskyttelsesforordningens fortolkning (punkt 12 i nærværende anmodning). Det kunne hermed anføres, at pligten til at orientere den registrerede om anmodningen om udlevering af dennes personoplysninger er en udmøntning af nogle principper for behandling af personoplysninger i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 5. I den sammenhæng skal den forelæggende ret gøre opmærksom på: i) princippet om gennemsigtighed af behandling af personoplysninger i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra a), og ii), princippet om dataminimering og dette under hensyn til den dataansvarliges reelle udfordringer i forbindelse med en korrekt orientering af de berørte personer og modtagelsen af svar til partshøring fra disse personer, i medfør af databeskyttelsesforordningens artikel 5, stk. 1, litra c). Det kan derfor gøres gældende, at selv om den pligt, der påhviler den dataansvarlige enhed, til at orientere den registrerede, i disse tilfælde er bredere end hvad det kræves i henhold til databeskyttelsesforordningen, så er pligten i overensstemmelse med forordningens ånd og hensigt der består i et højt niveau af beskyttelsen, der ydes til de registrerede.
- 26 Ikke desto mindre er denne pligts udvidelse til alle tilfælde af behandling af personoplysninger, jf. databeskyttelsesforordningens artikel 6, stk. 1, problematisk, herunder i tilfælde af, at et administrativt organ er nødt til at

foretage en selvstændig vurdering af hele situation. Siden ikrafttrædelsen af databeskyttelsesforordningen og reguleringen af hele problematikken i en EU-retlig forordning, der finder direkte anvendelse og har forrang for national lovgivning (og ikke i et direktiv, som det var tilfældet før), skal de administrative organers handlemåde i princippet være ens i hele EU og være undergivet de samme vilkår. Den samme grad af beskyttelsen i hele EU har endelig til hensigt at sikre den frie udveksling af sådanne oplysninger inden for ensartede juridiske rammer (jf. også anden betragtning til databeskyttelsesforordning).

- 27 I stedet for harmoniseringen af området, selv hvis der skulle være tale om en fuldstændig harmonisering, som det var tilfældet ved direktiv 95/46⁸, er det omhandlede retsområde på nuværende tidspunkt harmoniseret på EU-plan ved en forordning. Dermed kan en medlemsstat ikke længere gøre anvendelsen af en almengældende og direkte anvendelig EU-retlig forordning betinget på det nationale niveau af opfyldelsen af yderligere betingelser, som ikke fremgår af en EU-retlig retsakt og som af sagens natur vil være forskellige i hver medlemsstat. I modsat fald ville en sådan medlemsstats ageren føre til at skabe et system, hvor behandlingen af og adgangen til personoplysninger potentielt ville være mere forhindret end i andre medlemsstater på grund af yderligere proceduremæssige betingelser.
- 28 Endelig skal den forelæggende ret også gøre opmærksom på den besværlighed eller manglende mulighed for per analogiam at give de registrerede status som part i sagen i enhver national procedure, der potentielt kan føre til udlevering af nogle personoplysninger. Bestemmelserne i databeskyttelsesforordningens artikel 1, stk. 1, sammenholdt med artikel 4, nr. 1), der fortolkes i lyset af første punktum i 14. betragtning, indebærer i virkeligheden, at den med databeskyttelsesforordningen ydede beskyttelse finder anvendelse på behandling af personoplysninger af alle fysiske personer, uanset deres statsborgerskab eller bopæl. Men det krav, der følger automatisk med, om orientering af berørte registrerede og om indledende partshøring af denne person er vanskeligt eller direkte umuligt at opfylde på grund af det geografiske aspekt og antallet af de berørte registrerede. De oplysninger, der er anmodet om i nærværende sag, vedrører juridiske personer, der kun er registrerede i få stater ud over Den Europæiske Union. En række registre og optagelser over data, der indeholder personoplysninger, kan imidlertid vedrøre hundrede eller tusinde af personer fra forskellige lande. I så fald er det umuligt at rette henvendelser af lignende art og partshøre vedkommende personer.
- 29 Endelig skal den forelæggende ret tilføje, at såfremt Domstolen skal besvare det første spørgsmål om databeskyttelsesforordningens materielle anvendelsesområde benægtende, skal det andet spørgsmål i nærværende sag anses som irrelevant.

⁸ Jf. Fashion ID-dommen, præmis 54.